

NEWS

A kemence, a képernyő és az első sor

Hogyan küldte nyugdíjba krétatábláit egy pékmester.

2026. augusztus 5., Tobias Engl

Marlene Bauer harmadik generációként vezeti a pékséget, és egészen a közelmúltig ugyanazok a krétatáblák lógtak a pultja fölött, mint a nagyapja idejében. Szép táblák. Kanyargós betűk, minden reggel újraírva. A gond csak az volt: ami rajtuk állt, ritkán maradt sokáig igaz.

Ha a magos kenyér kilencre elfogyott, attól még fent maradt a táblán, és a vásárlók addig kérdezték, amíg valaki fel nem nyúlt a szivaccsal. A déli harapnivalók csak akkor jelentek meg, ha valamelyik eladónak eszébe jutott felírni őket. Egyes napokon a bolt nem adta el a legjobb termékeit, egyszerűen azért, mert senki sem tudta, hogy léteznek.

A fordulat látványtalanul érkezett: három képernyő formájában a pult fölött. Marlene őszintén szólva szkeptikus volt. Attól tartott, hogy a bolt olyan lesz, mint egy gyorsétterem az autópálya-csomópontnál. Nem lett olyan. A táblák ugyanúgy néznek ki, mint mindig, ugyanazzal a kanyargós írással – csak most maguktól változnak.

Ma az étlap magától alakul át. Reggel a reggeli, tizenegyőtől a meleg pult, délután a sütemények, mindig a megfelelő időben, anélkül hogy bárki bármit letörölne. Ha elfogyott a magos kenyér, eltűnik a tábláról, amennyiben a ScreenWay összeköti a kijelzőt a pénztárral. Ami már nincs, az már nem is áll odafent. A mandulás kifli pedig, amely régen elveszett a kosárban, most délben képként fut végig a nagy képernyőn. Marlene szerint a duplájára nőtt belőle az eladás.

Időközben a képernyők a piactéri második üzletben is megjelentek. Marlene mindkettőt egy táblagépről kezeli a pékműhely feletti irodából. Egy akció, ha egyszer beállította, mindkét helyen fut. Régebben maga ment át, laminált táblák halmával az anyósülésen.

A krétatáblákat megtartotta. Az egyik most a kávézósarokban lóg, a nap mondásával, kézzel írva, mert vannak dolgok, amelyeknek ilyennek kell maradniuk. Minden mást elintéz a képernyő. És a reggeli első sor, mondja Marlene, azóta gyorsabban halad, mert senki sem kérdez többé olyasmit, ami már rég kikerült a kemencéből, és el is fogyott.